

Sygn. akt I Nc 554/11

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Dominika Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko R. P.

o zapłatę

postanawia

1. oddalić wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 9 maja 2011 r.;

2. odrzucić zarzuty pozwanego z 27 kwietnia 2018 r. od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z 9 maja 2011 r.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank spółka akcyjna we W. złożył pozew przeciwko R.

P. o zapłatę kwoty 8.560,24 zł wraz z odsetkami umownymi obliczonymi według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej dwukrotność stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, wynoszącą na dzień wniesienia pozwu 25% w stosunku rocznym, od kwoty 5.795,38 zł od 6 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Rejonowy w Tczewie 9 maja 2011 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. przeciwko R. P. o zapłatę (k. 21).

Odpis nakazu zapłaty doręczono 9 czerwca 2011 r. W. P. – żonie pozwanego. Korespondencja kierowana na adres : ul. (...), (...)-(…) T., odkładana była przez odbiorcę do tzw. "przegródki", co mieszkańcy domu (pозwany i jego żona) uzgodnili. Odbierali oni również przesyłki kierowane do syna pozwanego, prowadzącego tam kancelarię adwokacką oraz przesyłki kierowane do córki pozwanego, zameldowanej pod tym adresem, lecz de facto tam nieprzebywającej. W związku z ww. nakazem zapłaty przychodziły do pozwanego ponaglenia. R. P. pracował poza T., ale wieczorem wracał do domu. Co 2-3 dni sprawdzał przegródkę na korespondencję. Nie wyklucza, że przesyłka z 9 czerwca 2011 r., zawierająca odpis nakazu zapłaty z 9 maja 2011 r. i odpis pozwu, mogła się „zapłatać” razem z przesyłkami reklamowymi i zostać wyrzucona. Przesyłki omyłkowo przekazane synowi pozwanemu, były zawsze przez syna zwracane. Przesyłki kierowane do córki pozwanego były najczęściej odkładane na kominek. Córka odbierała je raz na dwa tygodnie.

Postanowieniem z 25 lipca 2011 r. Sąd nadał klauzulę wykonalności ww. nakazowi zapłaty. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z., w oparciu o ww. tytuł wykonawczy, wszczął 16 kwietnia 2018 r. postępowanie

egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km (...). Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji pozwany otrzymał 20 kwietnia 2018 r.

(dowód: potwierdzenie odbioru – k. 23, postanowienie – k. 27, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 37, zeznania świadka W. P. – k. 58-58v [00:01:22-00:12:00], zeznania pozwanego – k. 58v-59 [00:12:01-00:19:00])

Pozwany 27 kwietnia 2018 r. wniósł zarzuty od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów. Uzasadniając swój wniosek pozwany wskazał, że o wydanym w sprawie orzeczeniu dowiedział się dopiero 20 kwietnia 2018 r., kiedy to otrzymał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji. Wcześniej przedmiotowy nakaz zapłaty nie dotarł do niego.

(dowód: wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty – k. 35, zarzuty od nakazu zapłaty – k. 47-50)

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty nie zasługuje na uwzględnienie, a w konsekwencji, że wniesione przez pozwanego zarzuty podlegają odrzuceniu jako spóźnione.

Art. 168 § 1 kpc stanowi, że jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

Z akt niniejszej sprawy wynika, iż wydany przez Sąd nakaz zapłaty doręczono żonie pozwanego w trybie zastępczym (art. 138 § 1 kpc) na adres „ul. (...), (...)-(...) T.". Przepis ten stanowi, że jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma.

W złożonym przez siebie wniosku o przywrócenie terminu pozwany przyznał, że mieszka pod adresem, na który doręczono jego żonie nakaz zapłaty. Zeznał, że nawet jeśli wyjeżdżał do pracy poza T., to wieczorem był ponownie w domu. Na bieżąco sprawdzał, czy domownik (żona), pod jego nieobecność odebrała przesyłki kierowanego do niego. Pozwany nie wykluczył, że przedmiotowa przesyłka mogła przez nieuwagę zostać wyrzucona.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności potwierdzają, że pozwany nie dokonał czynności procesowej (nie złożył zarzutów od nakazu zapłaty) wyłącznie z własnej winy. Kwestia odbierania przesyłek była w domu pozwanego dobrze zorganizowana (przesyłki wkładano do specjalnej przegródki, przekazywano synowi lub odkładano dla córki). Pozwany nie miał wcześniej problemów z inną korespondencją. Jakakolwiek korespondencja omyłkowo przekazana synowi pozwanego, wracała do adresata. Jeśli więc na zwrotnym potwierdzeniu odbioru żona pozwanego umieściła dopisek „matka”, to mogła uważać, że przesyłka ta jest kierowana do jej syna. Jednak skoro syn pozwanego zwracał zawsze rodzicom korespondencję omyłkowo mu przekazaną, to okoliczność ta nie dowodzi braku winy pozwanego.

Zatem fakt, że do R. P. przedmiotowa przesyłka nie dotarła bezpośrednio po odebraniu jej przez żonę, wynikać może tylko z niedochowania należytej staranności przez pozwanego. Pozwany na etapie selekcji tj. wyrzucania korespondencji nieistotnej, reklamowej, prawdopodobnie omyłkowo wyrzucił przesyłkę z 9 maja 2011 r., zawierającą przedmiotowy nakaz zapłaty, na co sam wskazywał w swych zeznaniach. Sąd podkreśla, że negatywne konsekwencje takiej nieostrożności, obciążać muszą pozwanego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 168 § 1 kpc w zw. z art. 169 § 5 kpc Sąd postanowił jak w punkcie pierwszym sentencji.

Zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym pozwany winien wnieść w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu (art. 491 § 1 kpc).

Art. 494 § 1 kpc stanowi, że sąd odrzuca zarzuty wniesione po terminie, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zarzuty, których braków pozwany nie usunął w terminie.

W myśl art. 112 kc termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

Jeśli więc przedmiotowy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym został doręczony pozwanemu w trybie zastępczym w 9 czerwca 2011 r., to dwutygodniowy termin na wniesienie zarzutów od tego nakazu upłynął pozwanemu wraz z końcem 23 czerwca 2011 r.

Pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty dopiero 27 kwietnia 2018 r. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie złożył skutecznego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tych zarzutów, wniesione przez niego zarzuty należy traktować jako spóźnione.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 494 § 1 kpc Sąd postanowił jak w punkcie drugim sentencji.